

Estiu 2005

ESCÒCIA, LA DESITJADA...

On aneu aquest estiu de vacances?

A Escòcia...

Oh!..., a mi també m'hi agradaria molt anar-hi.

Aquesta conversa, amb les seves possibles variants, és la que hem tingut amb tothom amb qui hem parlat de les nostres vacances d'enguany.

Escòcia és un territori mític del que tothom n'ha sentit parlar, que tothom ha vist al cine, del que tothom en té una imatge idealitzada, un lloc on tothom hi voldria anar..

A l'igual que l'any passat amb el viatge al Marroc anem a parlar, en primer lloc, dels tòpics:

- **El Temps:**
  - **Pluja:** Doncs sí, plou..., plou sovint, el que passa és que és una pluja molt fina, de l'estil sirimiri o calabobos, o sigui que, a menys que t'hi estiguis molta estona, no et mulles (o no massa), per tant amb un xubasquero ja fas prou. A més, ells ni s'immuten, si els hi comença a ploure mentre estan pel carrer no canvien ni la cara, segueixen amb normalitat, perquè saben que pel trajecte que han de fer no es mullaran gaire.
  - **Sol:** No el veus massa, encara que no plogui el cel acostuma a estar ennuvolat, núvols prims, però núvols.
  - **Temperatura:** baixa. Fa fred. Tal i com surts de Barcelona i vas pujant, t'has d'anar posant roba. Primer abandones les sandàlies o et poses mitjons, després canvies els pantalons curts pels llargs, et poses el jersei i quan arribes a les Highlands ja vas totalment equipat amb el folre polar, les botes, etc.... El vent sovint ajuda a augmentar la sensació de fred.
- **El paisatge:** Verd. Verd i suau. Llacs i muntanyes verdes i pocs arbres.
- **El whisky de malta:** Molt bo però si en voleu comprar aneu al súper del vostre barri i el trobareu més barat.
- **Faldilles i gaites:** doncs se'n veuen sovint. A part del dia en que vàrem assistir a uns jocs de les Highlands a Tain, és freqüent veure homes amb faldilles a llocs especials com ara als llocs turístics, hotels, destil·leries, etc.... Aquí no veus mai ningú amb barretina...
- **Circulació:**
  - **Conduir per l'esquerra:** estrany, però m'hi vaig acostumar ràpidament. El pitjor eren les cruïlles i les rotondes però també t'hi acostumes. Al que no ens hi vam acostumar mai era cap a on havies de mirar quan creues un carrer a peu, no sabies mai d'on venien els cotxes.
  - **Les carreteres estretes:** al nord hi ha moltes carreteretes amb un sol carril, sense línies, en les que hi trobes cada x metres un "Passing place", o sigui un eixamplament de la via on et pots creuar amb el vehicle que be sense problemes. En hi ha molts, sempre en tens un a la vista, i donada la baixa intensitat del trànsit no hi ha cap problema.
  - **Les Milles:** els cartells estan en milles i iardes i sovint et confonen.
- **Menjar:** porteu-vos-el de casa....El millor: la llet.

- **Haggis:** en totes les guies explica que és un dels menjars més típicament escocesos. Quan ho llegeixes fa quasi fàstic pels ingredients que porta, però quan el veus i/o el menges no és més que una mena de bull ample que es menja cru o fregit.
- **Preus 2005:** car, bastant car, a més d'haver de pagar en lliures, la diferència de preus, tot i viure a Barcelona (com és el nostre cas) és important. O sigui: 1 lliura esterlina (£) equival a 1'5 €uros i aquesta diferència de preus d'un 50% més la pots trobar en moltes coses, com per exemple: un litre de gas-oil: una lliura, o sigui, un €uro i mig, (a Barcelona estava a 0.90 €uros) i com això..., tot.
- **Mosquits**, o més ben dit "**Midges**": son una mena de micromosquits ínfims però que ataquen en manada, no piquen gaire però molesten la hòstia. Només us direm que el personal que treballava a les obres de les carreteres anaven vestits com els apicultors...
- **Càmpings:** llevat les excepcions dels càmpings de les ciutats, com que el paisatge ja és verd de per sí, et munten un càmping a qualsevol prat i et cobren per estar-hi. Els serveis són escassos i estan lluny. A canvi d'això hi ha els aparcaments dels pobles (com a França), a TOTS hi ha un petit o gran aparcament amb serveis amb un cartell que diu "No overnight parking", o sigui que no hi pots pernoctar, però nosaltres ho fèiem (amb discreció), i sovint amb nosaltres algunes autocaravanes. També es pot fer nit als "Bed and Breakfast" ja sigui allotjant-hi o aparcant-hi amb el vehicle i utilitzant els seus serveis.
  - **Càmping lliure:** Sí però no, vull dir que segons les guies i la legislació està permesa, previ permís del propietari dels terrenys, però el cert és que en tota Escòcia NO HI HA CAP CAMÍ que entri cap els camps i/o boscos, o sigui, que es podria fer però no trobes cap lloc on fer-ho, per tant..., acabes als aparcaments.
- **Educació britànica:** són extremadament educats i correctes.

Resum del viatge:

- Del 31 de juliol fins el 27 d'agost de 2005.
- Recorregut: Barcelona – Calais/Dover (en Ferry) – Mur d'Adriano (Anglaterra) – Edimburgh – Costa Est (direcció nord) fins John O'Groat's – Visita a les Illes Orcades - Costa Nord fins Durness – Costa oest (direcció sud) visitem les Illes d'Skye, Mull i Iona – Glasgow – Stonehenge (Anglaterra) – Dover/Calais (en Ferry) – Disneylàndia (Paris) – Barcelona.
- 7.198 Quilòmetres.
- Consum: +/- 10 litres de gas-oil als 100 kms.
- Pressupost Global: +/- 3.200 €uros.

Crònica del viatge:

31 de juliol:

Un cop més viatgem amb el Pingus, però tenim un pla de sortida diferent, ells surten el dia 31 d'agost al matí i nosaltres, preferim dormir a casa i llevar-nos tard, preparar la furgó durant el matí, dinar qualsevol cosa, fer la migdiada i en acabat sortir, i això fem:

Sortim de Barcelona a les 16 hores del dia 31 d'agost de 2005.

Aquella tarda fem una bona tirada, passant per La Jonquera fins a Beziers on ens desviem cap a l'interior cap al viaducte de Millau (Espectacular!!!, el més alt del món), finalment fem 510 quilòmetres fins a **l'àrea de Lozere** a França (ah!..., les idíl·liques àrees de serveis franceses...) on fem nit.

Truquem als Pingus i els tenim a poc més de 100 quilòmetres més amunt, quedem per l'endemà.

1 d'agost:

Sortim a quarts de 8 del matí i una hora més tard, en una demostració de coordinació ens trobem amb els Pingus i la seva inconfusible furgó groga i lila, en el moment en que s'incorporen a la carretera, una extraordinària casualitat. Seguim i parem a dinar passat París. A mitja tarda arribem a la costa nord de França, uns 30 quilòmetres a l'oest de Calais, concretament a **Ambleteuse** (poble i càmping preciós amb moltes flors) on fem un dia de relax.

2 d'agost:

A Ambleteuse hi ha un museu commemoratiu de la 2ª guerra mundial just davant del càmping que hem visitat. També ens hem trobat un talp amb el que hem jugat una estona.

Després d'un dia de "pànxing", sortim del càmping cap a les 18 hores i arribem a Calais, on fem una volta i finalment, quan decidim parar a fer una cervesa, ho fem (involuntàriament) en un bar gai. Cap problema, som atesos amb excel·lència, cervesa amb cacuets i una mena de pinxo de xuxes pels nens. Ens fem una fart de riure però ens hi trobem molt bé.

Finalment dormim a l'aparcament de l'estació marítima amb moltes altres autocaravanes i vehicles varis.

3 d'agost:

El vaixell surt de **Calais** molt puntual, a quarts de set del matí i triga, més o

menys una hora i quart. Esmorzem a dalt del vaixell. De cop veiem una línia blanca a l'horitzó, són els penyasegats de **Dover**, arribem al Regne Unit. Durant el trajecte ens hem anat mentalitzant de que al baixar hem de conduir per l'esquerra i arriba el moment, solució: em poso al darrera d'un vehicle amb matrícula anglesa i el segueixo, passat aquell moment crucial, m'hi acostumo ràpidament.

Arribem a la nostra primera destinació turística: el **mur d'Adriano**. Un mur defensiu “per separar els romans dels bàrbars” construït pels romans en època de l'emperador Adriano cap a l'any 122 AC, aquesta obra monumental anava (i encara existeix en molts trams) de costa a costa, uns 120 quilòmetres. Visitem alguns punts però hi destaquen les restes del fort de Housesteads, tot l'entorn és idil·lic, paisatge i història a l'abast de la ma. Finalment dormim a un Bed and Breakfast (B&B), 39€ per dormir, a la furgo, i esmorzar.

4 d'agost:

Esmorzem el primer Breakfast britànic: ous, bacon, salsitxes, pa anglès, beans (montgetes amb ketchup) i xampinyons. Llet i cereals. Sortim tips.

Entrem a Escòcia....

Just a la frontera Anglaterra – Escòcia hi ha un parador de carretera amb un tio tocant la gaita. Tòpic. Som turistes i parem a fer la reglamentària foto.

Arribem a la zona dels “**Borders**”, que com el seu nom indica era zona fronterera. Allà, al voltant de la A-68, hi ha algunes abadies dignes de visitar, a més són curioses perquè tan sols en queden les parets, tot i això les seves restes són impressionants, visitem les de **Jedburgh**: la primera que es troba i la d'ubicació més espectacular, **Kelso**: la menys vistosa perquè està dins del poble i **Dryburgh**: la més tranquil·la, on està enterrat sir Walter Scott, un dels orgulls escocesos; per mi, potser la que ofereix un conjunt edifici + entorn més agradable. Ja tard, arribem a la més important, la de **Melrose** que ja està tancada. Fem una volta pel poble i visitem el primer pub escocès, hi ha moqueta fins el lavabo...

Dormim a l'aparcament de l'abadia.

5 d'agost:

Visitem l'abadia de Melrose, potser la més espectacular, per l'edifici en sí i per l'entorn. Fa un dia radiant, les restes de l'abadia són impressionants, l'entorn verd, es pot pujar fins la teulada i tenir una millor vista de l'edifici i l'entorn, val la pena. En aquesta abadia està enterrat el cor de Robert Bruce, el successor de William Wallace, el primer gran rei unificador escocès (veieu la pel·lícula Braveheart del Mel Gibson i ho entendreu tot).

Acabada la visita seguim ruta, cap al nord, i arribem a dinar al càmping d'Edinburgh.

Edinburgh

Anem directament al càmping **Mortonhall Caravan Park** (8 kms. Al sudest del centre). Donat que a Edinburgh fan un important festival de teatre a l'agost al que hi acudeix molta gent, vàrem fer una reserva prèvia (via internet) des de Barcelona per assegurar-nos el lloc. El càmping està molt bé, gespa immaculada i amb tots els serveis. Dinem i en acabat agafem l'autobús núm. 31 (1 £ els adults i 0.60 els nens) i fem la primera vista a la ciutat.

Anem directament al castell, que més que un castell és una ciutadella fortificada, el visitem amb una audioguia. Des del castell es tenen unes vistes privilegiades de la ciutat. Al castell es poden veure els símbols de la corona escocesa (espasa i ceptre) i la "Pedra

del Destí" sobre la qual es coronaven els reis escocesos.

Acabada la visita, comencem fem el guiri i comencem a mirar faldilles, però "kilts".

6 d'agost:

Visitem el "**Real Mary King's Close**" que consisteix en un recorregut pels antics carrerons d'Edinburgh (segles XVI-XVII) que actualment es troben al subsòl de la ciutat, fa fredat imaginar-se la vida en aquelles èpoques.

Dinem en un lloc estrany on només fan patates al forn amb...amanida, formatge, "beans" (mongetes amb ketchup), pasta, etc..., és boníssim i econòmic (10.20 £). L'Èlia acaba llepant la safata de porexpan.

Passegem per tota la "**Royal Mile**", que de fet és un carrer amb tres noms diferents fins el palau de Hollyroodhouse que és on s'allotja la reina quan va a Edinburgh. Plou una estona.

De tornada parem a berenar (tallat, cafè amb llet, camamilla i pastís de poma tebi per 8.25£)

Finalment comprem una samarreta de la selecció escocesa de rugbi (10£) i un "kilt" per mi (del Clan Mackenzie)per 20£.

7 d'agost:

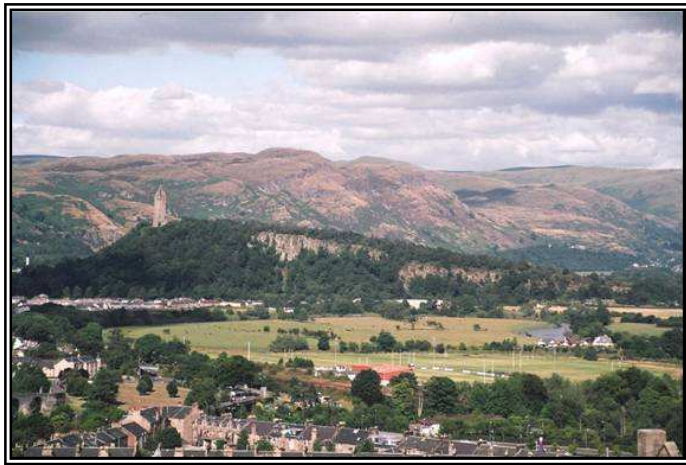
Marxem d'Edinburgh i anem cap al sud a veure l'església "**Rosslyn Chapell**" que és on s'ubica l'escena final del "Codi da Vinci", no ens és fàcil de trobar i quan hi arribem estan fent missa (és diumenge) i no hi podem entrar. La veiem per fora i és fantasmagòrica i inquietant.

Seguim cap a l'oest, cap a **Falkirk**, per anar a veure la "Falkirk Wheel" que és un giny monstruós que agafa els vaixells d'un canal i els

puja uns 35 metres amb un sistema de contrapesos, és espectacular. Teòricament junt a la Falkirk Weel hi ha l'altre gran mur romà: el mur d'Antonino, però malgrat estar indicat no el trobem. Seguim viatge.

Arribem a **Stirling**, el gran camp de batalla de la independència escocesa perquè la ciutat es troba en el pas natural entre Anglaterra i Escòcia, diu la història que "Qui domina Stirling domina el país", des del seu castell es poden veure tots els llocs on es van lliurar les grans batalles de la història de la independència escocesa com Stirling i Bannockburn. Per

aquestes terres és per on cap els segles XII i XIII es movia William Wallace, el protagonista de la pel·lícula Braveheart d'en Mel Gibson.

Vàrem visitar el castell que també és una mena de ciutadella fortificada i que, personalment, ens va agradar més que el d'Edinburgh, sobre tot les cuines.

Des de la porta del castell, mirant cap al nord es tenen unes vistes formidables sobre les terres que dominava, el pont romà, el memorial a Wallace, l'inici de les Highlands. A mitja tarda, amb aquella llum, cel blau i núvols de cotó fluix, a Escòcia, amb aquell verd, el moment és força bucòlic.

Seguim cap al nord.

Arribem a **Dunkeld**, petit poble que té una petita però bonica catedral situada en un lloc absolutament privilegiat, i dormim a l'aparcament de la reserva natural del llac Lowes (loch of the Lowes Wildlife Center) (loch: llac en gaèlic) on al matí següent ...

8 d'agost

ens acostem al llac per un caminet farcit d'esquirols i cants d'ocells que ens diuen bon dia fins arribar a un observatori des d'on veure la vida animal al llac, sobre tot les àligues pescadores. Hi ha una càmera situada en un niu enfront de l'observatori i es pot veure la imatge per una tele, és fantàstic.

Tornem a Dunkeld a comprar queviures i visitar la catedral.

Seguin i ens internem al **Glen Clova** (Glen: Vall en gaèlic), és una vall de relleu suau envoltada de muntanyes tapissades de bruc florit, esquitxada de petits pobles i granges, amb un riu, el riu Clova, que la recorre, no té res d'especial però és molt agradable de conèixer. Cal destacar en aquesta vall la immensa quantitat de conills morts per atropellament que hi ha a la carretera, no us ho podeu imaginar.

Seguim cap al nord.

Volem parar a visitar l'"skansen" (museu a l'aire lliure) de Kingussie però ens equivoquem de poble, a més es tard i és car. Seguim.

Entrem a la zona del whisky de malta.

En aquesta zona s'hi troben la majoria de destil·leries de "Uisgea beatha" (aigua de vida en gaèlic, o sigui Whisky), ubicades al voltant del riu Spey que componen el "Malt Whisky Trail" (recorregut del whisky de malta) i, consultada la nostra guia decidim visitar la destil·leria Glenfiddich a **Dufftown**, (una de les poques que encara no pertany a una multinacional) perquè fan el recorregut en castellà i donen una degustació al final (sobre tot per això). Arribem a la destil·leria però ja es tard per visitar-la i decidim passar la nit al poble, els nens juguen perseguint conills, sopem i després entrem al poble i trobem un aparcament perfecte amb WC on passar la nit. Més tard anem a un pub a fer una pinta i xerrar.

9 d'agost:

Visitem la **destil·leria Glenfiddich** (Vall del Cèrvol en gaèlic) de Dufftown, realitzem tot el recorregut d'elaboració del whisky de malta, la maceració de la civada (la malta és civada fermentada) la destil·lació de l'alcohol, l'envelliment en botes de xerès i bourbon i l'embotellat, el recorregut s'acaba amb una copeta de degustació de whisky i

de licor de whisky, que segons diuen només es ven a la destil·leria (aquest Nadal 2005 n'he comprat una ampolla a Barcelona...), abans de sortir passem per la botiga de la destil·leria i comprem una ampolla de licor de whisky (15 £) i un got típic de beure whisky (4.95£).

Seguim cap al nord, fins a Fochabers on hi ha la fàbrica Baxter de sopes, galetes, etc ..., però no es pot visitar. Acabem dinant a Elgin a un "Fish and chips" una mena de restaurant de menjar ràpid, que tampoc és gran cosa, dinem tres plats de peix arrebossat amb patates, beans (montgetes) i pastís de carn per 12.70 £.

Seguim, passem per Inverness, on hi ha força trànsit, i ens acostem al mític llac Ness, i el voregem fins a **Drummadrochit** on fem nit en un càmping – hípica, abans hem fet una parada en un mirador del llac i hem baixat fins l'aigua..., però Nessie no ha sortit.

10 d'agost:

Ens desperta el bram d'un ase escocès.

Marxem del càmping i visitem el centre d'interpretació del llac Ness: un negoci al voltant del mite del monstre del llac i des d'allà ens acostem fins el castell d'Urquhart, el mític vigilant del llac Ness. Fa molt bon dia, els colors pugen de to. La imatge que componen el cel blau amb núvols decoratius, les muntanyes verdes, el llac i la silueta d'Urquhart són sobrecollidores.

Ens separem, momentàniament amb els Pingus, ells van directament cap a Tain (on al dia següent assistirem a uns jocs escocesos) i nosaltres ens en anem a visitar el **Glen Affric**, una preciosa i intacte vall muntanyenca des d'on fer nombroses passejades. El camí recorre les vores del llac Affric fins el remot Affric Lodge prop del qual podem a dinar en una àrea de pic-nic, un lloc preciós verd, a la vora d'un riu, ple de maduixeres i gerds, molt bucòlic. Recomanable.

Marxem, seguim cap al nord, passem pel **Cromarty firth** (Firth seria una traducció al gaèlic de fiord o ria) i allà observem al centre de l'estuari, com posada expressament pels turistes, un foca sobre d'una roca. Podem immediatament i com a bons turistes quedem enbadalits mirant **les foques**, amb nosaltres hi ha un altre grup de gent, casualment valencians, parlem amb ells en català i ens entenem, quina casualitat! No serà que parlem el mateix idioma amb accents diferents?.....

Seguim, i a la caiguda de la tarda arribem a **Tain**, al lloc on al dia següent faran els "Highland Games" (Jocs de les terres altes), un immens i verd prat al nord del poble, junt a la destil·leria Glenmorangie, més tòpic impossible: verd, whisky i jocs. Hi entrem lliurement, aparcuem en un racó i hi passem la nit.

11 d'agost

"Highland Games" a Tain: Dia inoblidable.

Ens aixequem i el lloc ha canviat d'aspecte. Hi ha atraccions. Parades de fira. Parades de menjar, d'artesanía, etc. Al mig del prat hi ha un circuit oval per a curses de bicicletes, i al centre de l'oval hi fan els Jocs, pròpiament dits, uns tios enormes amb faldilles fan el llançament de troncs de 4 metres, llançament de martell, de pes,

etc...espectacular!; en un marge hi ha un concurs de balls tradicionals, agradable!; en un altre lloc hi ha un concurs de gaiters, encisador!; en una parada fumen arengades; a l'stand del whisky Glenmorangie hi donen dues degustacions (és en el que hi ha més cua); hi ha un stand de l'ajuntament on donen whisky i formatge als forasters (una mena de formatge blau dels que ens en regalen un bon tros) i hi som molt ben acollits al dir que som catalans!;, possiblement millor que a Salamanca...; hi ha stands on associacions del poble venen productes manufacturats per ells i en un d'ells comprem un jersei, de llana, fet a ma amb el dibuix d'un conill, és molt bonic i se'ns fa molt agradable de comprar a aquella senyora que l'ha fet en aquelles tardes d'hivern grises i plujoses.... (soc un sentimental!), en la mateixa carpa li comprem una faldilla escocesa al Marçal (15 £). En un altre stand comprem tres melmelades, de gerds, aranyons i cireres d'espines (un fruit estrany, però molt bona). Jo em compro una agulla per la faldilla (4 £)

Hi ha continues desfilades de grups de gaiters que omplen l'aire de música i sentiments, és molt agradable estar allà i sentir que tot allò més que jocs o parades són símbols d'identitat d'un país, d'una nació.

Estem tot el dia voltant per allà, passejant, amb els sentits ben oberts i omplint l'esperit d'una experiència antropològicament impagable.

Hem de marxar, i ho fem però amb la mirada cap a enrera.

Seguim cap al nord.

Parem una mica més amunt, al Dunrobin Castle, un castell on, segons la guia, el seu senyor va recollir una gran quantitat de trofeus de cacera dissecats, entre els que destaquen elefants i girafes. Us puc assegurar que tenia moltes ganes de veure una girafa dissecada al mig d'Escòcia, perquè ho considero surrealista, però vàrem arribar uns minuts tard i el castell ja estava tancat, només vàrem poder veure els jardins que, per si sols, ja són un espectacle digne de veure's.

Seguim i fem una tiradeta més llarga i arribem al final de l'illa, allà on s'acaba, allà on ja no pots anar més al nord, arribem a **John O'Groats**.

El càmping de John O'Groats està ubicat a la vora del Mar del Nord, hi ha unes botigues de souvenirs, un bar força melancòlic i alguna caseta. És un lloc gris i trist, esventat al quatre vents, que te com a única finalitat atreure turistes per la seva ubicació geogràfica i com a cap de pont per visitar les illes Orcades (Orkney Islands) i això vàrem fer.

Vàrem contractar un viatge organitzat d'un dia que consisteix en el vaixell d'anada i tornada John O'Groats a Burwick (40 minuts de trajecte), a l'extrem sud de les Orcades, un cop allà t'espera un autocar que et fa un recorregut frenètic per les illes.

12 d'agost: Deixem les furgos a l'aparcament junt a l'entrada del càmping de John O'Groats, agafem el vaixell (+/- 45 min.) i arribem a les illes Orcades, on pugem a uns autocars i iniciem el recorregut. Passem per uns dics artificials fets en època de Churchill, davant dels quals hi ha les restes de vaixells enfonsats expressament per impedir l'accés a la badia d'Scapa Flow que era una important base naval de la Royal Navy, i que ara s'utilitzen per fer submarinisme. Veiem uns grups de Llames, animals portats de sudamèrica, per intentar la seva cria a les Orcades. Anem fins a **Skara Brae**, un poblat neolític descobert intacte l'any 1850 gràcies a una tempesta que va aixecar la sorra que el cobria. És un lloc inhòspit però molt atractiu situat a la vora del mar on es poden visitar i entrar en unes cases de 5.000 anys d'antiguitat. Els nens, passen de les pedres i baixen fins a la preciosa platja que hi ha al costat, una platja de sorra blanca, on juguen una estona. Si aquella platja no estigués al mar del Nord podria ser un paradís tropical, però fot un fred i un vent important. Seguim fins a Stromness on fem una volteta i dinem, comprem formatge i gelat elaborat amb la llet d'uniques vaques negres típiques de les illes. Seguim i visitem el "Ring of Brodgar" un cercle de 36 pedres, algunes de les quals fan més de 5 metres d'alçada. Un lloc de 5.000 anys d'antiguitat impressionant i ple de força mística. Seguim i visitem Kirkwall, la vila capital de les Orcades, on fem una volta i comprem dues furgonetetes de porcellana, una per nosaltres i una altra

pel (aleshores futur) fill del Guillermo i la Conxi. De camí cap el vaixell de tornada parem a la Capella Italiana construïda pels aviadors italians fets presoners durant la segona guerra mundial. Finalment tornem a Burwick on agafem el vaixell de tornada i, de camí cap a John O'Groats veiem foques al mig del mar. Tot per 77£. Acabem el dia una mica estressats del viatge.

Arribats de les Orcades, aprofitem que és mitja tarda i decidim fer una tiradeta.

Deixem d'anar cap al nord, doncs se'ns ha acabat l'illa i girem cap a l'oest. Anem costejant per la costa nord veient platges i penya-segats, camps verds i ovelles. Arribem fins al poblet de **Bettyhill** on trobem un raconet junt al mar amb unes taules, un lloc força especial amb unes vistes sobre el mar i els penya-segats espectaculars. Llàstima dels midges.

13 d'agost:

Seguim costejant, les vistes són cada cop més impressionants, canvis de paisatges, sensació d'estar a l'alta muntanya i acte seguit veure el mar. El paisatge és molt semblant a la costa de Noruega. Penya-segats, prats verds, llacs i fiords. Un conjunt sobrecollidor. Parem a comprar i fer gas-oil a **Durness**, prop del qual hi ha un llogarret anomenat Balnakell, una antiga estació de radar que s'ha reconvertit en un poblat hippie on hi viuen i treballen alguns artesans, un lloc curiós, hi volíem dinar però no ens acaba de convèncer.

En aquest punt deixem d'anar per la costa nord i girem cap el sud.

Seguim circulant per carreteres petites i acollidores i passem per un punt amb un senyal d'un 25% de pendent!!!!. Parem a dinar en un paratge inhòspit prop d'un riu, amb ovelles, vora el mar, els nens volen banyar-se, i el cert és que el dia i l'entorn són força atractius però la temperatura de l'aigua és insuportable. El cert és que el conjunt mar i muntanya és espectacular i ve molt de gust

banyar-se però només pensar en l'aigua ja se't treuen les ganes. Estem circulant per una petita carretera, plena de passing point's, en un moment donat veiem un senyal d'un far proper a la zona d'Stoer, ens hi acostem i, de cop i volta, tot aquest paisatge s'atura, fa una tarda radiant, sol, algun núvol i el mar quiet, negre, brillant, poderós. El far (on ens trobem una altra furgó) està en un punt privilegiat, al cim d'un verd turó, damunt un penya-segat, pura poesia, només silenci i paisatge, tu i la natura.

A l'acaball del dia ens trobem en una zona on, segons la guia, hi ha diversos fumadors de peix però no els trobem. Acabem el dia a **Achiltibuie** en un càmping immens, sense llum als serveis, sense piques per rentar plats, però l'entorn ho compensa tot, el lloc és verd i suau, sense cap arbre, vora el mar. Vivim una posta de sol espectacular, el cel i l'herba van canviant de color, uns núvols decoratius tapen els cims d'unes muntanyes properes. Hi ha lluna plena. Inoblidable.

14 d'agost:

El dia es lleva radiant, potser el millor que hem vist des de que estem a Escòcia. Cel blau, prats verd i algun núvol a les muntanyes, tot i així fa fresca. Busquem els fumadors de peix però és diumenge i estan tancats.

A l'Èlia li cau la primera dent, està molt contenta.

Passem per **Ullapool** (que nosaltres traduïm per Ull de poll), on s'hi veu molt moviment de peix fumat, hi ha moltes barques i pudor de peix.

A peu de carretera hi ha seqüoies, uns arbres immensos, busquem unes cascades (cascades de Measach) que, segons la guia, val la pena veure i es veuen des d'un pont penjat, però no es pot passar. Seguim endavant i seguim costejant. Parem a dinar davant del mar prop dels jardins Inverewe. Una mena d'oasi botànic que permet cultivar unes plantes més pròpies de climes més càlids gràcies a l'efecte atemperador de la corrent marítima del Golf que fa que les temperatures del lloc siguin més càlides que les que hi pertocarien per latitud. Després de dinar fems uns cafès, pastissos i uns gelats per 12 £.

La tarda continua assolellada, malgrat que comencen a aparèixer alguns núvols. El camí segueix sent de catàleg fotogràfic amb badies, llacs, Rius, fiords amb viviers de salmons. Recorrem prats i muntanyes, passem pel Glen (Vall) Torridon, un lloc llunyà i desolat, intacte i buit de tota senyal de civilització.

Arribem fins a **Plockton**, un poble petit i pintoresc, de fet és una filera de cases multicolors arreglades al fons d'una ria, quan arribem la marea està baixant i es pot anar passejant fins a una petita illa que hi ha al centre de la badia. Intentem sopar en un restaurant, però ja és massa tard, són les 8 de la tarda!!... Dormim, nosaltres i vàries autocaravanes més, en un dels aparcaments amb el cartell de "No overnight pàrquing", o sigui, un aparcament amb serveis. Perfecte i econòmic.

15 d'agost:

Ens llevem, està núvol, plou (poc), fa fresca..., estem a Escòcia.

Ens dirigim cap a l'illa d'**Skye**, però abans passem pel castell d'Eilean Donan, un dels més fotografiats

d'Escòcia, és aquell castell, no massa gran, al que s'hi arriba per un petit pont on es va rodar la pel·lícula "Els immortals", segur que l'heu vist fotografiat més d'un cop.

Tirem cap a Skye, on ara s'hi arriba per un pont (abans s'hi havia d'arribar en ferry) i anem cap al nord de l'illa per la costa est fins al lloc anomenat "Kilt Rock", aquest lloc és un penya-segat basàltic que imita els plecs d'una faldilla escocesa (kilt) i des del que cau cap al mar, i des d'una alçada considerable, una estètica cascada.

Seguim i creuem l'illa cap a l'oest pujant en massís del Quirang, una pendent pronunciada per arribar a una meseta desolada, verda i plena de bens amb el cap i les potes negres.

Continuem cap al sud fins a **Dunvegan**, on hi ha un dels pocs càmpings de l'illa, situat també davant del Loch Dunvegan, (la paraula loch: llac tan la utilitzen per llacs com per badies marítimes) una badia força pintoresca amb casetes de colors, esquitxada de vaixells. Plou i comencem a tenir un cert merder amb la roba mullada.

Des d'aquí reservem, telefònicament, l'excursió pel dia següent, per anar a veure balenes a Armadale.

16 d'agost:

El dia s'aixeca millor. Acabem de fer la volta a l'illa d'Skye fins al sud. Una curiositat dels escocesos és que molts tenen una roulot o un mòdul al pati o al jardí, no ens va quedar clar si per ús propi, per magatzem, per les visites, o perquè.

Arribem a **Armadale**, des d'on surt l'excursió de l'empresa Seafary, per anar a veure balenes, o al menys intentar-ho. Dinem envoltats de midges i després baixem fins el port on ens equipen amb vestits impermeables i armelles salvavides, pugem a la barca que és una tipus zodiac però bastant gran, amb força seients i una mala hòstia impressionant.

El viatge dura unes dues hores, que passen volant, com la barca, que va saltant damunt les ones com un cavall desbocat (frase de Mar i Cel) ens divertim molt i a més veiem bastants foques i cormorans. Els frarets (altrament dits piquiñuelos) ja van marxar al juliol. Ens fem un fart de riure amb els salts de la barca, l'Èlia li demana al pilot: "plis spidy, spidy" que corri més però amb

nosaltres hi va una altra família la nena de la qual te por. De tornada veiem un grup de dofins i a tots ens fa molta il·lusió, sobre tot als nens.

Acabada l'excursió decidim agafar una oferta de l'empresa de ferrys que consta d'un pack de 3 viatges: Skye-Mallaig, Lochlaine-Illa de Mull i Illa de Mull-Oban, aquest pack ens costa 72 lliures i ens estalvia un dia de carretera i 150 kilòmetres. També cal afegir que el ferri de Mull igualment ens hagués costat 30 lliures. Creiem que val la pena.

Finalment sortim d'Armadale a les 18.30 hores i després d'uns 30 minuts de viatge arribem a **Mallaig**.

En aquest trosset de costa entre Mallaig i Arisaig és on s'ubica l'acció de la pel·lícula "Local hero" (traduïda al castellà com "Un tipo genial") protagonitzada per Burt Lancaster i amb banda sonora d'en Mark Knopfler i el cert és que la vistositat de les platges no te res a envejar de les més boniques del Mediterrani o d'altres mars tropicals. Sorres finíssimes i blanquíssimes, aigües transparents, verdor fins el mar. Els nens es van banyar una estona, però

sense deixar de cridar per la fredor de l'aigua, els grans ens ho miràvem amb certa enveja.

Donada l'hora del dia i volen aprofitar l'entorn decidim dormir per la zona i, just una mica més enllà, trobem un altre dels acollidors aparcaments escocesos on fem el sopar, carn a la brasa, i passem la nit.

17 d'agost:

Plou..., però poc..., com sempre a Escòcia.

Només aixecar-nos rebem l'esbrancada de la veïna encarregada d'obrir els serveis, ens fem els bojos.

Acompanyem a uns motxill-lers alemanys, amb els que ja vàrem parlar la nit abans, fins l'estació del tren.

Seguim i ens acostem fins a **Glenfinnan** per veure el tren de la pel·lícula Harry Potter, el Hogwards Express i el viaducte on s'ubica una de les escenes. Fem les corresponents fotos i seguim recorregut.

Està plovent tot el dia, o sigui que aprofitem per anar tirant, arribem fins a **Lochlaine**, on agafem el ferri cap a l'illa de Mull.

Un cop a **Mull**, tirem cap al nord fins arribar a la capital de l'illa: **Tobermory**, un fotogènic poble situat davant del mar, amb les cases pintades de diferents colors i una infinitat de xemeneies. Al port hi desemboca un poderós riu d'aigües marronoses que ens criden molt l'atenció. Ens adrecem a l'oficina de turisme per preguntar per els viatges organitzats per veure balenes i sobre tot frarets, però ens comuniquen que el frarets ja fa molts dies que van migrar (desil·lusió general), de tota manera l'excursió valia de 97 a 130£, o sigui que quasi millor....., fem una volta pel poble, comprem alguns queviures i unes botes d'aigua per en Marçal.

Una curiositat d'Escòcia és **el color de l'aigua dels rius**. A Escòcia hi ha unes immenses turberes que es formen amb capes i capes d'herba que amb el pas dels segles es va descomposant i formant un tou considerable. Aquesta turba s'extreu i es deixa assecar i s'utilitza com a combustible per les cases i per les destil·leries de whisky. En ploure, l'aigua que s'escola per aquestes turberes es

tenyeix de marró, del color de la turba, i fa que els rierols assoleixin aquest color tan especial i característic dels rius escocesos que fa que el tòpic digui que el que corre pels rius escocesos es whisky. Però no....

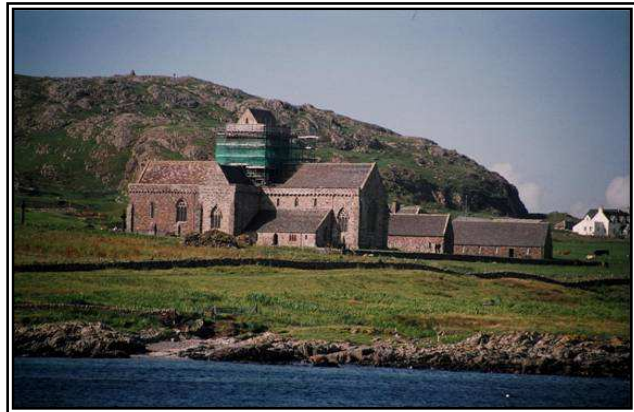
Això va fer que a l'arribar al càmping de Tobermory, com que ja feia un dia que plovia, el riu baixava fort i marró i l'Èlia va preguntar: es coca-cola? Boníssim....

Arribem al càmping de Tobermory, el del riu de coca-cola, segueix plovent i muntem un espectacular xiringuito amb els tendals de les furgos i unes tuberíes de desaigües per allunyar l'aigua, amb permís dels midges, ens fem un fart de riure. Ha estat plovent tot el dia i no sembla que hagi de parar, però aleshores un home del càmping se'ns acosta i ens diu que tranquils, que demà a les deu del matí deixarà de ploure..., i el temps millorarà radicalment.

18 d'agost:

Ens llevem encara plovent, però en acabat d'esmorzar, al voltant de les deu deixa de ploure i surt el sol (però poc)....

Continuem el recorregut per l'illa de Mull, creuant espessos boscos, verdes valls i silents penya-segats, sempre amb el mar de fons. Parem a dinar a Bunessan i després de dinar ens acostem fins a **Fionnport**, des

d'on surt un petit vaixell fins a la veïna illa de Iona. En el recorregut cap a Fionnport es pot veure cap al nord, a l'horitzó, dins del mar, a la dreta de la carretera, l'illa d'Staffa (nom curiós), una illa d'origen volcànic d'aspecte espectacular.

Arribem a Fionnport, aparcuem i ens acostem al port, on, per la nostra sorpresa, en Marçal descobreix dues foques a pocs metres de distància, uns d'elles te una marca que li volta el cos com d'haver estat atrapada en una xarxa, sigui com sigui es veu que estan acostumades a relacionar-se amb els homes (pobretes, no saben el que es fan...)

Arribem a Iona, on hi ha una platja de sorra blanquíssima amb una aigua força acollidora, és una temptació.

A Iona hi ha un monestir fundat per San Columba l'any 563, que va significar l'arribada del cristianisme al Regne Unit des de Irlanda, que val la pena visitar, és absolutament arcaic, ple de força i senzillesa a la vegada.

El monestir es visita amb l'Explorer pass, que ens havia caducat el dia abans, però ens vàrem fer els bojos i ens ho van acceptar.

De tornada a Fionnport ens trobem una bossa amb tres parells de botes d'aigua bastant noves, unes d'elles roses amb la Barbie que provoquen el deliri de l'Èlia, ens les emportem.

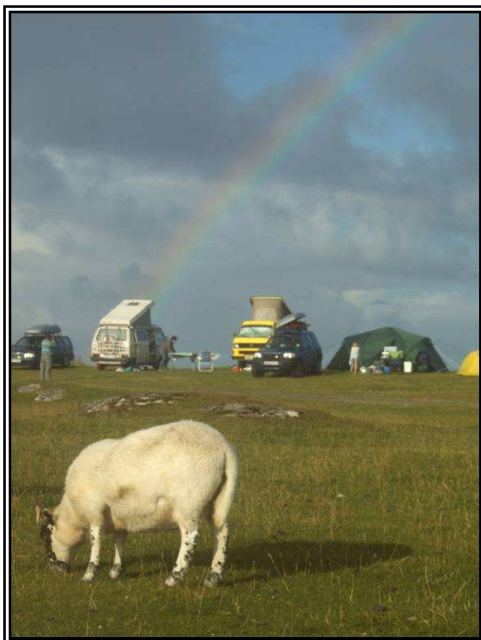
Acabada la visita, gaudint d'una tarda excel·lent, volem dormir en alguna platja propera i ens desviem a l'esquerra i trobem un raconet idíl·lic però no hi podem aparcar, ens acostem fins a un restaurant on ens surt a rebre el germà bessó de George Moustaki acompanyat de la seva cabra blanca, que te una estranya banya superrecargolada, i ens indica un lloc proper a Fionnport on hi ha una d'aquests càmping-granja i ens hi acostem.

El lloc és, un cop més, espectacular!, un prat immens, verdor fins a la sorra, i després una badia d'aigües transparents i tranquil·les esquitxades de roques i illots. El lloc ideal on passar-hi unes vacances. Muntem el campament, davant del mar, els nens juguen i es banyen (en Pingu-pare també) a la platja, el sol va baixant.

Ningú ens ha demanat res per entrar, o sigui que ens acostem fins a la única edificació propera que fa de recepció, allà ens atén una noia amb un nen petit voltant per allà, paguem 10£ per família, els serveis, que són uns barracots destortalats, estan al final d'una autèntica excursió però l'entorn val la pena. Sopem davant del mar amb una fantàstica posta de sol que sembla s'estigui interpretant només per nosaltres, anem a dormir amb l'esperit molt relaxat.

19 d'agost:

Aquesta nit ha fet una bona tempesta, tot i que a l'anar a dormir el cel estava ben serè. El dia s'aixeca clar amb algun núvol al fons i mentre estem enraonant veiem caure algunes gotes, aleshores jo em giro cap al mar i veig davant meu la natura en tot el seu esplendor i la seva força. S'ha generat un **arc de Sant Martí** sobre el mar, a pocs metres de la costa, el tenim davant nostre sencer, perfecte i fem llevar als nens amb urgència, l'espectacle s'ho mereix. És tan espectacular que no podem deixar d'admirar-lo i cridar histèrics. és una de les coses més maques que hem vist a la nostra vida, un verd prat escocès, el mar transparent, la sorra les roques i al fons l'arc, el conjunt és pura energia que t'aclapara. Fem una pila de fotos des de

tots els angles.

Fem temps jugant amb l'estel doncs el ferry cap a Oban no surt fins les tres.

En acabat ens dirigim cap a Craignure passant per més muntanyes estriades per rierols brillant i plenes d'herba i de bruc, cap arbre.

En aquest trajecte arribem a la teoria que les cases han de tenir, per ser com cal: un llit elàstic al pati, una roulot o un mòdul al costat i algun tractor i/o un cotxe abandonat i rovellat al costat, si és a la costa pot ser una barca. No sabem per què però és així, és un estandar que es repeteix.

Dinem a **Craignure**, a la cua del ferry. El trajecte fins Oban dura uns 45 minuts.

Acabem el recorregut per les illes de la costa oest del Regne Unit, conegudes com Hèbrides interiors, les exteriors no les hem tocat, tornem a l'illa gran.

Arribem a **Oban**, poble atractiu i turístic. A l'arribada al port es pot veure, dalt d'un turó, una mena d'imitació del Coliseu romà edificat per un prohoms obanès en ple raptè faraònic, segurament ajudat pel whisky de malta. Al mateix port d'Oban, i segons la nostra guia hi havia un xiringuito de color verd on es podia comprar peix i marisc a bon preu, i, efectivament, el trobem i comprem. Nosaltres comprem $\frac{3}{4}$ de quilo de cues d'escamarlà bullides, unes 8 boques de bou de mar i una paperina de cues de gambes cuites i pelades, tot per 11.40£.

Sortim d'Oban cap al sud, cap a Glasgow, i al cap d'una estona de carretera comencem a vorejar el **llac Lomond**, situat al bell mig del parc natural del mateix nom. El llac pràcticament ens deixa a **Glasgow** i un cop allà, encara que amb algun problema de localització, arribem al càmping.

Un cop al càmping anem a parar al costat d'una colla de Kumbaias catalans, de Barcelona del Casal Can Baró del districte d'Horta-Guinardó. La resta de veïns també eren espanyols.

Aquella nit els nens comencen els assajos del tradicional fi de vacances.

20 d'agost:

Fa força bon dia i una calor moderada. Agafem l'autobús per anar fins el centre de Glasgow, el preu de l'autobús es força car +/- 3.25 £ el "Day ticket" o 2.20 £ el bitllet senzill (recordeu que per passar-ho a Euros heu de multiplicar per 1.5...), primer anem a una zona de la ciutat on hi ha mercat a l'aire lliure i amb botigues, el "**Barras**", és una mena d'encants de cap de setmana amb coses noves i usades, és força cutre, però ens agrada força. La Marta es compra uns texans i en Marçal una agulla per la faldilla escocesa. També li comprem una jaqueta de xandall amb la bandera escocesa. Entrem a dinar a un lloc proper, bastant fastigós i amb unes cambres estúpides al màxim, en resum que, un cop asseguts, ens aixequem i ens anem, alleujats. Anem a dinar a una altre lloc, on fa força calor, i acabem dinant esmorzars (breakfasts), o sigui les conegudes salsitxes amb mongetes amb ketxup, ou ferrat i torrada. Sempre acabem igual, però és que no hi ha gran cosa més.

Aquell mateix dia, dissabte al migdia, es va donar la casualitat que jugaven els dos equips de futbol de la ciutat: el Celtic i el Glasgow Rangers i l'ambient era considerable. Es dona la circumstància (que no vàrem conèixer fins al dia següent) que fins a les 12 del migdia no es pot vendre alcohol (vaja norma més tonta), o sigui que fan que el partit comenci a 2/4 d'una, just mitja hora després d'aixecada la prohibició, amb temps suficient perquè l'ambient als pubs assoleixi el seu climax, estaven tots plens a vessar de tios cridaners i vermells, cantant i cridant. Finalment crec que van guanyar els Rangers.

Ens acostem cap el centre, però de seguida ens cansem de veure botigues grans i modernes. Comprem carn i panolles per fer el sopar de comiat a Escòcia i tornem en bus cap al càmping. Tot esperant l'autobús encara passaven colles de hooligans descamisats i cridaners i furgonetes de policia que els controlaven.

De tornada al càmping tenim bronca amb en Marçal perquè no vol fer deures. Ja de nit els nens fan el primer assaig seriós de la seva funció per la colla de kumbas, als que els agrada molt, acaben tots cantant.

21 d'agost:

Ens llevem i el kumbas ja estan acabant de recollir. Ens acomiadem, ells han de tornar la T-5 que han llogat, i tornaran a casa en avió, en poques hores estaran a casa seva (quina enveja !!).

Sortim del càmping de Glasgow i parem a un súper a comprar i, entre d'altres coses em compro una llauna de cervesa, i un empleat del súper que em veu em diu que no la puc comprar (????), perquè?, doncs perquè fins les 12 no es pot comprar alcohol !!!, malgrat que en hi ha prestatgeries plenes!!, que en podem arribar a ser hipòcrites les persones!!.

Sense acabar d'entendre el que ens acaba de passar, sortim de Glasgow per la autopista M-74 cap al sud i uns 70/80 quilòmetres després sortim d'Escòcia. Ens fa pena, els sentiments, els records, el regust, tot els que ens ve al cap és plàcid, tranquil, harmònic, verd, fins i tot romàntic.

Mentre fem quilòmetres ens entretenim fent el llistat de tòpics que heu vist al principi de l'escrit.

Informació: A alguna de les benzineres de l'autopista anglesa hi veiem gas per la furgo, a Escòcia no ho havíem vist.

Anem fent quilòmetres, fa bon dia, hi ha pocs núvols, el paisatge que estem recorrent d'Anglaterra és força pla, molt humanitzat i amb pocs arbres. Parem a dinar a una benzinera amb vistes a un llac.

Cap a les 20 hores, una mica apurats, arribem a **Stonehenge** i anem al càmping proper del mateix nom, fem barbacoa per sopar (quan tothom ja està dormint) i en acabat els nens ens fan el seu tradicional ball de fi de viatge, ens interpreten una cançó del grup Macedònia que es diu "Papes hem de parlar" adaptada per la ocasió. Fan una magnífica interpretació que recull els entusiastes aplaudiments de tots els espectadors (que som els quatre pares). L'Èlia fa la

presentació i ens cobra l'entrada (1.50€), en acabada la interpretació ens ofereixen el també tradicional cocktail de suc de fruites. El trobem força empalagós, ens ho mirem i és que era xarop i s'havia de diluir en aigua...

22 d'agost:

Ens llevem amb molta tranquil·litat, plou suaument, britànicament, ens prenem mig dia de pànxing. Fem una volta a peu per les rodalies. La Bruna i l'Èlia es passen el matí jugant, sense ni adonar-se de que plou. En Marçal està enganxat a les divisions (per variar).

Abans de dinar els nens en tornen a fer una nova interpretació de l'actuació d'ahir la nit, en Marçal està mosca (les divisions...) però finalment també ho fa. Dinem i marxem.

Parem a **Stonehenge**, que és aquell famós monument megalític consistent en un cercle de grans pedres (de fins a 4 metres d'alçada) dretes en mig del no res. Stonehenge és d'aquells monuments de la història de la humanitat del que tots n'hem vist alguna foto algun cop a la vida, sobre tot en els llibres de text. Per tant és un d'aquells llocs del Mon que a

tots ens agradaria visitar, doncs bé, ara el teníem al davant.

És impressionat per la seva senzillesa i contundència, ens quedem amb les ganes d'haver vist sortir o posar-se el sol en aquelles pedres, per mig d'algun arc. Lloguem una audioguia i fem el recorregut, la veu ens explica totes les llegendes que envolten el monument, les seves alineacions amb el sol al solstici d'estiu, el seu significat màgic, etc. Malgrat la seva absoluta senzillesa aquelles pedres tenen la força dels homes i el temps.

Amb bon regust de boca, però amb pena, marxem cap a Dover.

A l'arribar a la ronda de Londres comença a ploure i ens equivoquem en un desviament i, malgrat que rectificuem en quan podem, aquesta errada (d'uns 20 quilòmetres d'anar i tornar) ens portarà un problema.

Al voltant de les 20 hores i, quan ja feia estona que anàvem patint per la manca de gas-oil, veiem el cartell d'una benzinera a 9 milles, seguim, 6 milles, 1 milla, la veiem, entrem al carril de desacceleració d'entrada a la benzinera i la furgo es para, seca, sense ni gota de gas-oil!!!!. Nervis!!.

La Marta se'n va fins la benzinera amb els Pingus i hi compra una garrafa (que allà es va quedar) pel gas-oil perquè no es pot portar en un recipient no homologat (4.50 £) i hi posem el gas-oil (5 litres: 5 Lliures) i tornen caminant fins la furgo, ara, a més, plou, estem a la ronda de Londres, on el trànsit és força intens, sobre tot de camions. No és un moment massa agradable.

Posem el gas-oil i la furgo no engega, doncs s'ha de sangrar. Ni jo ni en Pingu ho hem fet mai. Truquem a l'Albert Ferré per demanar ajut i instruccions, però

no te cobertura (estava a França), truco a Campermovil, ja han tancat, finalment provo amb en Josep Maria Krutter i..., al-leluia!!!, ens contesta. Aleshores jo vaig retransmeten les instruccions a crits, doncs el soroll del trànsit era eixordador, i en Enric-Pingu va fent, primer provem amb el filtre de gas-oil però no te un determinat caragol pel sangrat, aleshores afluiem un injector de gas-oil, li donem al motor d'arranc, surten unes bombolletes d'aire i, finalment el gas-oil, el circuit s'ha omplert i la furgó engega. El cert és que malgrat els nervis, tot això ha passat en mitja hora, o sigui que no en hi havia per tant, però el desconeixement provoca la por...

Seguim endavant i parem a sopar a una benzinera, on gastem les darreres lliures i shillings, finalment, cap a les 22 hores arribem a **Dover**, aparquem en un dels molts aparcaments del lloc i dormim, poc, doncs a les 6 hem d'agafar el vaixell de tornada a França.

23 d'agost:

Molt endormiscats ens llevem abans de les cinc del matí, per recollir les coses i pujar al vaixell a temps.

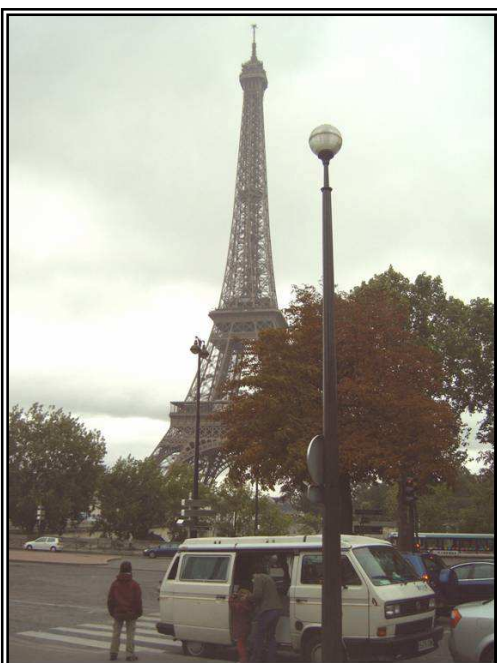
Creuem el Canal de la Mànega i a l'arribada a **Calais** ens separem, els Pingus venen cap a Barcelona i nosaltres ens preparem per donar una sorpresa als nens.

Enfilem cap a París i parem a esmorzar i els comuniquem que farem una visita llampec a la Ciutat de les Llums i després ens en anirem a Disneyland. L'Èlia es mostra eufòrica i en Marçal apàtic (tenim bronca).

Tornem a comptar en Euros i quilòmetres i tornem a circular per la dreta, que fàcil és tot.

Valents com els que més ens fiquem amb la furgó cap a **París**, fins al fons, els primers barris que trobem són absolutament orientals, tots els comerços i la gent que hi ha pel carrer són de tots els orígens i colors possibles.

Sortosament no fem massa voltes i anem bastant bé, passem per davant del Moulin Rouge, de l'òpera i del Louvre, finalment arribem al davant de la Torre

Eiffel, que era el nostre objectiu, sortosament aparquem a pocs metres, tot just a l'altra banda del Sena.

Jo no havia estat mai a París i la veritat és que el poc que he vist m'ha encantat, la ciutat desprèn cultura i "glamour" per totes les seves pedres, i això m'agrada. Qualsevol edifici de la ciutat ha tingut un paper en la història d'Europa, tots hem vist des de petits les seves imatges per la televisió i quan hi arribes per primer cop tens la sensació de: per fi hi he arribat.

La **Torre Eiffel** és força impressionant, esbelta, harmònica, perfecte és el símbol ideal de la ciutat, desprèn força i elegància.

Voldrem pujar-hi però les cues són impressionants i no ho fem. Fem les fotos reglamentàries i marxem.

Com que ja s'ha fet l'hora de dinar, aprofitem i busquem un lloc on dinar, veiem uns bars o "bistros" força atractius però ja és tard (per ells), són les dues, així que finalment dinem en una pastisseria (que té un cartell de ser la que fa els millors croissants de París, bona senyal!!!) on mengem unes coques tipus pizza i unes pastes amb el cafè. La pastisseria és excel·lent. Comprem croissants per demà esmorzar.

Sortim de París amb bastant facilitat en direcció a **Disneyland**.

Un cop a la zona del Parc, i amb el cos cansat del viatge i la matinada, wens volem donar el gust d'anar a un hotel, intentem trobar informació dels hotels, i ens és senzillament impossible!!!, s'ha de fer per agència de viatge, no hi ha cap lloc d'informació, és una mica surrealista perquè volem anar a un hotel i no trobem cap lloc on informar-nos. Així doncs, desanimats i mosquejats, ens en anem a una gran superfície propera a comprar quelcom. Allà fem el darrer intent per trobar hotels amb l'agència de l'hipermercat, on no ens fan cas, ens diuen que truquem a un telèfon, a una altre agència ens diuen que ja ha passat l'hora de fer la reserva pels hotels..., a la merda tots!!! Si el concepte o la filosofia de Disneyland ja no ens acabava de fer el pes, només ens faltava això..., comprem i marxem.

Arribem a l'**aparcament d'autocaravanes de Disneyland** on havíem de pagar 20 €uros, però diem que no ens hi quedarem a dormir, que només anem a comprar les entrades i només paguem 8 €uros (som llatins, que hi farem...). A l'aparcament d'autocaravanes hi ha un edifici central amb serveis i dutxes d'aigua calenta, però només hi ha dues piques. Hi aparquem a prop i al mirar al nostre voltant hi veiem tota la gamma possible d'autocaravanes del mercat mundial, de totes les mides i colors i, enmig de totes elles, la nostra humil furgó, que petita és!, però que bonica i acollidora!. Comprem les entrades i planifiquem la visita al parc.

24 d'agost

Marató a EuroDisney: hi entrem a les 9 i en sortim a les 23.30, destrossats.

A l'entrar al parc anem a la zona dels **estudis Disney** i veiem l'espectacle "Motors" amb una colla d'especialistes i efectes especials amb cotxes. Després "els homes" anem a una atracció de muntanya russa a les fosques i amb música heavy de Motorhead a tota hòstia. Buf!! Les noies van a una atracció de l'ànec Donald, però s'equivoquen i en veuen una altra. Un cop junts anem a veure-la.

Dinem un entrepà que portàvem.

Anem a una altra atracció on et fan un recorregut amb un trenet per un simulacre d'estudis cinematogràfics, on ens espanten amb explosions i un torrent d'aigua que quasi ens ve a sobre.

Entrem a **Disneyland**, del que l'Èlia en diu: "Islandània".

Comencem el recorregut per la zona del parc ambientat a l'Oest Americà (el Far West), pugem a un trenet que li agrada molt a l'Èlia i seguim pujant a tot un seguit d'atraccions dels quatre sectors en que està dividit el parc: Oest, Fantasia, Pirates i Futur, finalment hem pujat a 16 atraccions, a algunes hem repetit (sobre tot en Marçal) i acabem el dia amb el castell de focs i la desfilada dels personatges, amb les forces justes, a les 23.30 tornem a la furgó. Fem una sopa i a dormir.

25 d'agost

Ens llevem tard i fem un bon Breakfast britànic i a les 12 entrem al parc. Fa un dia irregular, la matí ha plogut.

Pugem a les atraccions a les que ahir no ho vàrem fer, a la tarda torna a ploure mentre estem a l'atracció de la Kodak, on es simula l'encongiment.

26 d'agost

Marxem de Disneyland.

Voltem París i enfilem cap al sud seguint una ruta recomanada per Michelin, però és força lenta. Parem a comprar esmorzar i finalment esmorzem

a l'aparcament d'un Intermarché.

Tornem a l'autopista i és que quan s'han de fer quilòmetres no hi ha altre remei. L'agafem a l'alçada de Bourges.

Molts quilòmetres després busquem un merescut hotelet on dormir a la zona del massís central i parem en un bonic poblet anomenat **Saint Flour**, Un poble dalt d'un turó, molt fotogràfic. Sopem en un coquetó restaurant, dues amanides, dos Aligots amb pernil, (Aligot: plat típic de la zona consistent en una barreja de puré de patates i formatge), ànec confitat, dos gelats i dues tartes per 50€.

Sortim ben tips i fem una volta pel solitari poble.

Dormim i esmorzem en un modest hotelet per 43€ tots quatre. Esmorzar a 5.5€.

27 d'agost

Esmorzem i fem una volteta pel poble on hi ha mercat. Comprem unes minúscules prunes boníssimes, Aligot (una massa composta per puré de patates i formatge), formatges Brie i un de local.

Comprem dues navalles Opinel per regalar a la meva neboda Anna, i a una amiga del mercat.

Sortim passades les 10 i parem a dinar prop de Montpeller en una zona industrial, on comprem roba pels nens.

Parem al castell de Salses a comprar al celler cooperatiu un vi dolç típic d'allà anomenat Thuilé que ens agrada molt. Comprem una ampolla per en Josep Maria Kruter per la seva inestimable ajuda tècnica a distància.

Seguim i aleshores ens truca en Pulpillo per dir-nos que s'ha mort el pare de la Conxi, ens sap greu, ja fa temps que estava malalt. Descansi en pau.

Entrem a Catalunya.

Arribem a Barcelona a mitja tarda i anem directament a veure la Conxi al tanatori, està prenyadíssima, i amb tot això ho està passant malament.

Finalment, a les 7 de la tarda del 27 d'agost de 2005, arribem a casa, 28 dies i 7.198 quilòmetres després, tots sans i estalvis.

On anirem l'any que ve???

On vosaltres volgueu...

